

JE LEVEN OP HET SPEL

Christina Wahldén

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

Het is echt herfst. De bladeren zijn rood en het is koud.

Lea is aan het koken. Haar twee kinderen zitten te tekenen aan de keukentafel.

Ze kijkt naar haar kinderen en glimlacht. Hoe anders was het leven toen ik zelf jong was, denkt ze. Toen ik nog met mijn familie in Eritrea woonde.

Lea is blij dat haar kinderen niet moesten vluchten zoals zij.

Haar kinderen zijn veilig. Ze hebben eten. Ze mogen zeggen wat ze denken. Ze gaan naar school. Zo zou het voor iedereen moeten zijn, denkt Lea.

Lea is blij dat ze het goed hebben. Dat ze in Nederland mocht blijven. Dat ze een opleiding mocht volgen. Lea is lerares en haar man Isak is dokter. Ze hebben een goed leven opgebouwd. Ze hebben het nu fijn. De telefoon gaat. Lea denkt dat het Isak is. Hij is misschien later thuis van zijn werk in het ziekenhuis.

‘Hallo?’, zegt Lea.
De lijn ruist en kraakt.

‘Hallo?’

‘Lea?’

Lea houdt haar adem in. Ze moet zich vasthouden aan het aanrecht. Het is haar jongere broer, Gash. Ze weet dat hij al heel lang naar Nederland wil komen. Is het eindelijk zover?

‘Gash?’

‘We vertrekken vannacht. Met een boot’, fluistert hij opgewonden.

‘Waar ben je?’, vraagt Lea. Ze kijkt ondertussen naar de kinderen aan de keukentafel.

‘Ze zeggen dat we in Misrata zijn. Ik weet het niet zeker.’

Lea haalt diep adem. Gash is in Libië.

‘Hoe ben je daar gekomen?’

‘Dat vertel ik wel als we elkaar zien.

Het is een lang verhaal’, zegt Gash.

‘Ga niet verder de zee op.’

‘Ik moet wel!’

‘Het is gevaarlijk!’

‘Ik heb geen keus. Ik kan niet terug naar Eritrea. Dat weet je. Dat is even gevaarlijk en ik heb daar geen leven’, zegt Gash.

‘Maar er gaan veel mensen dood tijdens de reis. Ik smeed je, ga niet verder!’

Lea praat steeds harder. De kinderen stoppen met tekenen en kijken haar aan.